

ærede Landssthingsmand vil finde deri disse Ord: „eller paa anden Maade misbruger sin Myndighed til Undermænds Forurettelse ved Afstraffelse eller Fængsling“. Det er netop Ord, som passe paa de Tilfælde, som den ærede Landssthingsmand har for Die. En uberettiget Anvendelse af sin Myndighed, Misbrug af Myndighed paafører, for saa vidt den borgerlige Lovgivning ikke fastsætter nogen større Straf, en Straf af Fængsel eller endog Embeds eller Bestillings Fortabelse. Den ærede Landssthingsmand mente, at de Børnepligtige bleve, naar de bleve indkaldte til Tjeneste, stillede i helt andre Forhold med Hensyn til Retspleie og Rettergang, end medens de levede i det borgerlige Liv. Ja, det er ganske vist, de blive i det Hele stillede under andre Forhold end andre Borgere i Landet; men det er nødvendigt, det følger ligefrem af Forholdenes Natur, at de maa sættes i en anden Stilling. Den ærede Landssthingsmand mente, at de vanstelig kunde klage, der stod ikke de Midler til deres Naadighed som for andre Borgere, naar de blive forurettede, ikke engang Pressen stod aaben for dem. Ja, jeg tillader mig dog at tro, at Pressen er bleven ikke saa lidt benyttet af menige Krigsmænd for at gjøre det store Publikum bekendt med, hvad de have anset for at være Forurettelse. Naar man skal give enhver Krigsmænd Ret til at paaante en Dom, som bliver ham dufferet af hans rette Foresatte for en ubetydelig Forseelse, f. Ex. for slet Pudsning, daarlig Pasning af Heste, Udeblivelse fra Kvarteret, alle disse Smaaforseelser, som man ikke kan se gennem Fingre med, naar Disciplinen skal opretholdes, saa vil man udsætte sig for at maatte holde Krigsretter hver anden Dag ved Afdelingerne, og det gaar dog virkelig ikke an. Jeg maa saaledes paa det Bestemteste fraraade at gaa ind paa nogen Forandring i Grundtanken i de Bestemmelser, der i § 199 ere givne for den disciplinære Myndighed; men vil man gaa en anden Vej, saa er det klart, at saa maa den gamle Bestemmelse opretholdes, saaledes at der sættes alvorlig Straf for den, der fører ugrundet Klage og faar sin Sag paadsmt ved Krigsret. — Jeg glemte for at omtale de Udtalelser, vi hørte fra den ærede Ord-

fører om Bestemmelserne i det næstsidste Stykke af § 199, sammenholdt med §§ 179 og 180. Jeg skal tillade mig at udtale, at jeg er aldeles enig med den ærede Ordfører i, at der her ikke behøver at foretages nogen Forandring. §§ 179 og 180 bestemme, hvilke Straffe der skal kunne dikteres for visse mindre Forseelser, og sætte Grændser for Størrelsen af disse Straffe, nemlig en vis Grændse, naar Forseelsen begaas første Gang, en anden Grændse, naar den begaas anden, og en tredje Grændse, naar den begaas tredje Gang; men der staar i Paragraferne Intet om, at Straffen forhøies i Gjentagelsestilfælde. Naar de ærede Medlemmer ville sammenligne Bestemmelserne i §§ 179—80 med Bestemmelserne i den Paragraf, der omhandler Straffen for Rømning og gjentagen Rømning, saa ville de tydelig se den Forskel, som der er derimellem.

Ordføreren: De Betragtninger, der ere gjorte gjældende af det ærede Medlem for 9de Kreds (Rasmussen), ere saa nærliggende og hvile i et saadant Hensyn til Humanitet, at det vilde være meget besynderligt, om ikke Tanker af samme Natur ogsaa havde gjort sig gjældende hos Udvalget. Allerede ifjor, da Lovforslaget første Gang var Gjenstand for Landsstingets Overveieelse, blev denne Sag fremdragen i selve Udvalget og gjort til Gjenstand for omhyggelig Behandling. Ikke desto mindre ere vi komne til det Resultat at maatte følge Lovudkastet og den høitærede Minister. Vi tro, at der af Hensyn til Disciplinen er al god Anledning til at hævde, at man ikke hvert Dieblit skal være nødt til at ty til Krigsrets Nedsættelse, og paa den anden Side se vi ikke rettere, end at den Indskrænkning, der ganske vist vil ske i den nuggjældende Regel, dog i sit Princip er af saare ringe Betydning. Det kan nemlig ikke overses, at den høieste Straf, som kan idømmes arbitrært, er 6 Dages Bagtarrest, og det kan heller ikke overses, hvad ogsaa den høitærede Minister henlebede Opmærksomheden paa, at Systemet i Dieblifket er dette, at den Paagjældende jo vistnok kan appellere eller føre Klage, men, hvis hans Appel eller Klage findes ugrundet,